

Det var ikke sejt at tabe stort til Fight

ENDNU engang skal man altså til det. Det føles efterhånden som om, at man satte en gammel LP plade på, (*serviceoplysning til de som ikke er oldtidsfund og ikke ved, at LP betyder Long Play og er en stor, sort vinylplade, hvorfra der kan komme musik ud af, når en lille stift, kaldet en pick-up nål rammer pladen*) og at den satte sig fast i den samme rille igen og igen og aldrig kom ud af stedet.....

Sådan kan denne udlægning af søndagens kamp den 2. november mod Fight i Herning ganske kort beskrives.

MEN jeg slipper nok ikke så let.

Trailer og sprinklervæske:

For denne søndag mødtes vi atter engang udenfor hallen i Hjørring til endnu en lang dag sydpå mod endnu en udebanekamp med en sørgelig statistik i bagagen.

Nattefrosten lå som et hvidt slør på træer og buske og morgensolen hilste søvnigt os godmorgen, mens vi ventede på, at alle spillere ankom, så vi kunne komme af sted.

To biler pakket med kugler og kvinder trillede af sted ned mod dagens første stop på Himmerland, hvor morgenmad skulle kunne give os de kræfter, der skulle til for at forsøge at knække koden og i det mindste få et par point med hjem på den efterhånden ret slunkne konto.

Karin hvislede mellem tænderne, at hun absolut ikke havde forestillet sig, at hun skulle bruge denne søndag på endnu en udekamp, men der var ingen kære mor. Inge og Connie ankom i Inges bil, og den manglede i den grad sprinklervæske, hvilket den glimrende tankstation i Himmerland åbenbart ikke havde mere af. Så en dunk med beskidt vand blev fyldt op, og hældt på den stakkels bil, for der var intet andet alternativ. Vi havde ikke så megen tid til at sidde og filosofere over tilværelsen, så vi satte os atter til rette for at komme videre.

I min bil hvor Dorthe og Karin var med, kunne vi lige så godt få noget ud af den ørkesløse tur mod Herning, og da vi af en eller anden mærkelig grund begyndte at tale om den hedengangne Pave Johannes Paul den II og hans sidste år på denne klode som den katolske kirkes overhoved, lavede Karin en imitation af hans fremtræden til diverse messer, hvor han jo nærmest var levende død. Præstationen var tæt på en Oscar nominering og jeg måtte holde fokus på landevejen, for ellers var vi kørt galt!

Det var ellers ganske tæt på alligevel, da der foran min bil pludselig var en gigantisk trailer, som jeg absolut måtte overhale, da jeg jo havde skrevet i sidste referat, at vi gerne skulle have turboen på for ikke at ende som en flok trailere. Så sømmet i bund og af sted det gik, og jeg nåede lige akkurat at komme udenom og ind igen, da det gik op ad bakke og bagagerummet jo var spækket med tunge kugler, hvilket gjorde accelerationen noget langsommere, end jeg havde regnet med. Stolt over min præstation følte jeg mig overbevist om, at nu vandt vi knebent med 6-4 i dag!

Vi ankom i sidste øjeblik og blev modtaget af en nervøs Lone, som havde været i hallen siden klokken ni efter en weekend på djævløen med Lasse. Hun kunne ikke helt forstå, at vi først kom nu, men efter en hurtig omklædning, skulle vi i gang med dagens opgør.

1. serie:

Som så mange gange før kunne vi ikke få spillet til at fungere, selvom det så nogenlunde ud under opvarmningen. Personligt havde jeg ti tommelfingre i denne serie, for det lykkedes mig at komme til skade på toilettet før kampen på wc dørens lås, så blodet sprang, og jeg måtte have plaster på. Da det var på venstre hånd, kunne jeg ikke bruge dét som undskyldning. Lone bragede af sted mens vi andre forsøgte at knække koden på banesættet. Karin bandede over det sving, hun havde, når en enkelt kegle skulle spares. Alt i alt lignede det atter et mareridt fra

helvede, hvor vi satte 2 point til. Lones ophold i det fremmede lod til at have en okay indflydelse på hendes spil, og hun fik bedste serie med 202 kegler. 966 kegler mod Fights 1087. Bagud med 121 kegler.

Catrin, som var med som heppekor i dagens anledning, forsøgte alt hvad hun kunne for at sætte os op til en hård FIGHT, men det var som om, at vi ikke helt troede på det.

2. serie:

Det gik dog en anelse bedre i denne serie, og vi forsøgte os med skiftende kugler, pilemærker og sammenbidte ansigter.

Men vore modstandere var da ligeglade og tonsede bare derud af. Især Vicki fra Fight lignede ikke én, der havde tænkt sig at holde sig tilbage.

Selvom spillet så bedre ud, var det langt fra nok til at knække de frygtløse Fightere fra Herning, som også vandt denne serie. 1005 kegler mod deres 1093 og atter 2 point på deres konto. 90 kegler mere i forspring og i alt var vi bagud med 0-4 og 211 kegler.

ØV, BØV, Catrin og Lasse så om muligt lige så opgivende ud som os.

Inge fik højeste serie på 180 kegler.

3. serie:

Jeg begyndte for alvor at fortryde, at jeg havde overhalet den forbandede trailer på vej herved, for spillet var lige til en tur på lossepladsen.

Selvom vi trods alt kom over 1000 kegler, var det jo langtfra nok til at slå vore modstandere, som tilsyneladende alle havde slået deres turbo til.

Æbler, halvrådne bananer, kaffe og meget mere kom frem på bordene i et forsøg på at pumpe lidt energi i vores slatne arme. Lone mumlede: Kom så Turbo, og vi forsøgte os med håndslag og pumpede os op til at undgå endnu et 0-10 nederlag.

Nye baner, nye tider. KOM SÅ!

Men selvom vi forsøgte og også fik lidt mere spænding ind i kampen, da Fights spil begyndte at blive lidt mere menneskeligt, havde de alligevel den storspillende Vicki

med, og hun hamrede en kanonserie af på hele 244 kegler. Det var akkurat lige nok til at give os dødsstødet, da vi blot havde tabt serien med sølle 4 kegler.

For ind i BIP; BIP; BIP!!!!

4 kegler, og ærgrelsen stod malet i ansigterne på os.

1016 kegler mod deres 1022 og 0-6 og bagud med 215 kegler.

Jeg fik bedste serie med 211 kegler.

4. serie:

Tissetrang, smøgtrang, sult, træthed og meget mere kunne ikke hjælpe noget, for vi kunne ikke bare luske af og sige tak for i dag, selvom vi med garanti gerne ville have gjort det.

Midt i sidste serie begyndte Fight Gud hjælpe mig også at synge, at de havde en sejr i land.

Tak for det, det var lige, hvad vi havde brug for at høre. Serien var trods alt ikke færdig, selvom vi godt vidste, at vi ikke kunne vinde, kunne vi vel stadig redde os et par point?

Men nej, det kunne vi ikke. Vi ville så gerne, men INTET, absolut INTET gik vores vej.

Hold kæft, hvor var vi trætte af det hele.

Connie sad med hovedet mellem benene efter hvert skud og lignede én, der gerne ville have givet sin venstre arm for at være alle andre steder end i Herning Bowlinghal.

Som en flok skræmte strudse der tror, at det er nok at stikke hovederne i buskene og så kan ingen se os, måtte vi jo erkende, at det var sgu ikke så let, for hvis vi bare kunne have gjort det, ville det jo nok have været en anelse nemmere at kapere endnu et sviende nederlag. 928 kegler mod 1023 og 0-10. 95 kegler mere i forspring og i alt lød vores score på 3915 mod 4225. 310 keglers forskel. AV, den sved. Lone lukkede ballet med bedste serie på 183 kegler.

Så´det u´!

Da vi skulle pakke sammen lykkedes det mig næsten at skade en af deres bedste spillere, for jeg troede, at min taske var lukket og løftede den på højkant. Ud knaldede min

opsamlingskugle og landede med et brag på gulvet lige foran Vickis bare fødder! Efter undskyldninger, mm, sagde Connie, at hun var sgu glad for, at hun ikke skulle køre med mig hjem, for før kampen havde jeg jo skadet min finger, under kampen spildte jeg cola på min trøje og på gulvet og efter kampen spillede jeg åbenbart stadig, for når man ikke kan vinde på banen, kan man vel altid forsøge sig med beskidte tricks og lidt tilfældigt forsøge at skade en modspiller! Nej, det var ikke min dag, det var ikke vores dag, og nu skulle vi bare væk herfra før nogen kunne tælle til 10!

10. Jeg hader det tal i øjeblikket. Især fordi det er os, der hele tiden taber med 0-10. Ingen ville spise i hallen, Lasse og Lone havde også fået nok og var mere end parate til at køre hjemad med sømmet i bund efter deres lange weekend væk fra Hjørring. Inge havde stadig ikke fået sprinklervæske på bilen, og Dorthe, Karin og jeg skulle bare have en smøg, før vi atter satte kursen mod Hjørring.

For ligesom at give os dødsstødet, stod Margit fra Fight 2 også og røg og råbte: ” God tur hjem, det er jo ikke pointene, der tynger jer!”. Jeg ” takkede” hende, for det er jo dejligt med noget opbakning!

Trods alt nåede jeg at råbe tilbage, at vi havde 2 hjemmebanekampe i træk om små 2 uger, og så kunne alle hold sådan set bare komme an, for hjemme har vi heldigvis stadig kun positiv statistik.

DET skal vi fokusere på, når det går løs næste gang. Som Connie sagde:” Vi skal vinde de næste kampe, men vi skal vinde med 10 – 0” Så det er det, vi gør, ikk´ piger?

Tina Klitgaard